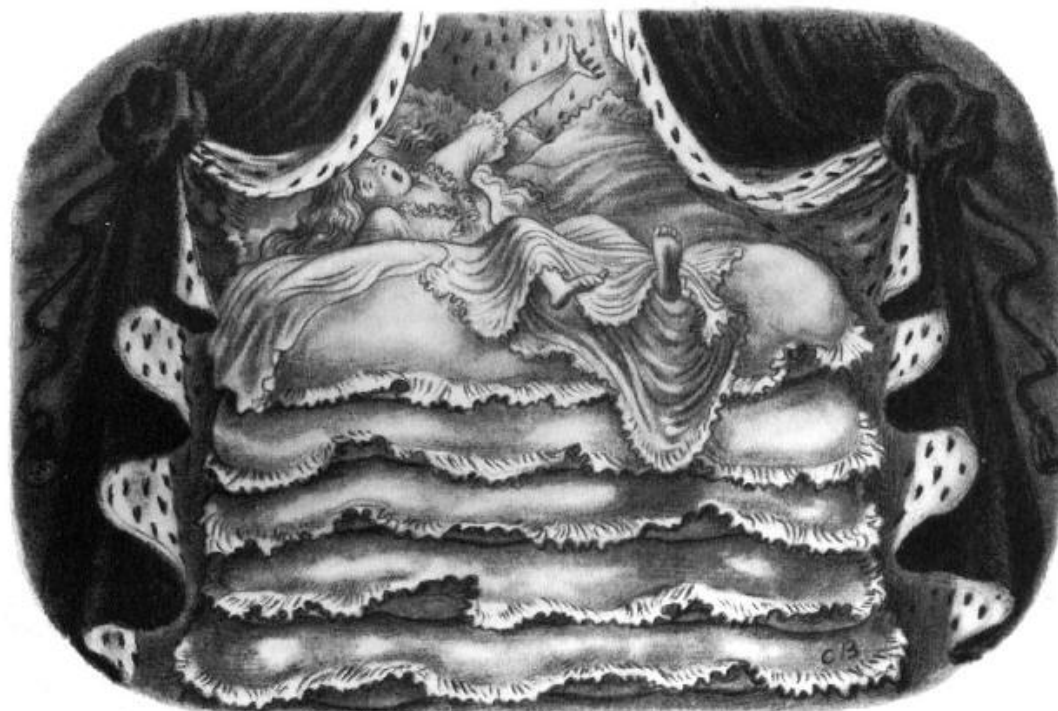

PRINCEZNA NA HRÁŠKU

Byl jednou jeden princ; chtěl si vzít princeznu, ale měla to být opravdová princezna. Sjezdil celičký svět, aby takovou princeznu našel, ale všude něco vadilo. Princezen sice bylo dost, ale nemohl se dopátrat, jsou-li to opravdové princezny, vždycky se objevilo něco, co nebylo docela v pořádku. A tak se vrátil domů a byl velmi smutný, protože by si byl tuze rád vzal opravdovou princeznu.

Jednou večer byl hrozný nečas. Blýskalo se a hřmělo, lilo jako z konve — bylo prostě příšerně. Tu někdo zaklepal na městskou bránu, a starý král šel tedy otevřít.

Před bránou stála princezna. Ale můj ty Bože, jak v tom dešti a nečase vypadala! Voda jí kapala z vlasů a ze šatů, tekla jí špičkou do bot a patou zase vytékala — ale říkala, že je opravdová princezna.

„Inu, to se už dovíme!“ pomyslila si stará královna, ale neříkala nic. Šla do ložnice a sebrala s postele všechny peřiny a slavníky a položila

až na samé její dno hrášek. Pak vzala dvacet žíněnek a ustlala je na hrášek a na žíněnky ještě dvacet peřin s prachovým kajčím peřím.

V té posteli měla princezna spát.

Ráno se jí ptali, jak se jí spalo.

„Hrozně špatně!“ naříkala. „Skoro jsem za celou noc oka nezavřela. Bůh ví, co to tam bylo? Ležela jsem na něčem tvrdém, že jsem po celém těle samá modřina. Je to prostě hrozné!“

Viděli z toho, že je to opravdová princezna, když ucítila dvaceti žíněnkami a dvaceti prachovými peřinami hrášek: tak jemnou pleť nemůže mít nikdo jiný než princezna!

Princ si ji vzal za ženu, protože nyní věděl, že dostane opravdovou princeznu. A hrášek se dostal do musea, kde jej můžete ještě dnes uvidět, jestliže jej nikdo neukradl.

Vidíte, to byla opravdová pohádka!